

Ik ben altijd een egel geweest

De tuin was woest en ledig. Het was december. Met een vriend keek ik naar de kale boel. Ik wees naar de struiken.

‘Daar heb ik een egelhuisje,’ zei ik. ‘En er ligt een egel in te snurken. Ik wou dat ik een egel was.’ De vriend lachte. Hij bukte en ging op zijn knieën voor het huisje liggen.

‘Ik zie hem,’ zei hij. ‘Daar: tussen de bladeren.’ Hij wees. Ik zag niets.

‘Ik ga met hem fluisteren,’ zei hij. Hij was gediplomeerd egelfluisteraar, hoewel hij ook met muizen en konijnen kon fluisteren. Dat betekende dat hij met dieren kon praten. Ik geloofde het eigenlijk niet, maar vooruit. Ik vroeg aan hem: ‘Maar hoe kun je fluisteren terwijl hij slaapt?’

‘Stt!’ zei hij en hij legde een vinger op zijn lippen.

Een kwartier lang lag hij daar en ik stond naar de dakgoot te kijken. Het werd tijd om die schoon te maken. Hij keek me aan en zei: ‘Dit is wat ik te weten ben gekomen over je egel.’

‘Vertel op!’

Hij fluisterde nu in mijn oor en vertelde het verhaal dat de egel hem had verteld.

Het ging als volgt:

‘Ik ben altijd een egel geweest. Ik weet niet beter dan dat zo is. Ik werd geboren tussen bramenstruiken, maar mijn ouders heb ik niet lang gekend. Toen ik groter was geworden, ben ik weggekropen en kwam ik uit in een straat. Er reden veel auto’s. Je vraagt me hoe ik mensentaal heb geleerd en dat kan ik je vertellen.

Terwijl ik daar aan de straatkant stond, werd ik opgemerkt door een meisje met haar vriend. Zij stonden met de monden op elkaar geplakt. Het was een hele warme avond en ze dachten dat ik zielig was, maar dat was ik niet. Ik was juist heel gelukkig. Ik vond overal wormen, slakken, het ging prima. Maar zij pakte me op. Ik zette wel alle stekels op, dus dat moet pijn hebben gedaan. Ik werd meegenomen. In haar huis kreeg ik een kartonnen doos die me niet beviel. Die knaagde ik snel aan flarden.

Ze gaf me melk en ik wist toen nog niet dat ik daar niet tegen kon. Ik werd heel ziek, wat haar idee nog meer ondersteunde dat ik zielig was. Ik liet alles lopen. Overal lag poep.

Het meisje begon verhalen tegen me te vertellen en zo leerde ik de mensentaal. Ze klaagde over haar moeder, die ze een dikke pad vond en haar terreurvriend die niet kon zoenen. Bovendien scheerde hij zich maar eens in

de drie weken, zodat hij aanvoelde als ik. Ze leerde me het woord *fuck*, dat ze om de drie zinnen gebruikte.

Ik lag voor Pampus en ik wilde het liefst dood. Toch knapte ik weer op en dronk geen druppel melk meer. Op een dag besloot ik dat het genoeg was. Ik moest ontsnappen, want elke dag werd ik in haar wasbak schoon-gemaakt. Ik verzorgde me namelijk met mijn eigen speeksel en dat vond zij vies. Na het wassen met haar shampoo en haar conditioner droogde ze me met haar föhn en legde me in haar bed.

Ik wilde naar buiten, ik wilde tussen de struiken scharrelen. Ik wilde natte aarde en ik wilde een vrouw met mooie puntige stekels. Ik was toe aan de liefde. Ik was jong en sterk. Ik maakte een plan. Mijn vrouwtje woonde in een appartement en had een balkon.

In de ochtend ging ze daarop liggen zonnen. En hoewel ik overdag heel slaperig was, moest ik wakker blijven voor mijn actieplan. Zij deed de deur open en zette mij met de doos op haar balkon. Zij meende dat ik dat lekker vond. Integendeel: ik hou van de maan, niet van de zon.

Ik kroop uit de doos en wandelde naar het traliwerk dat het balkon afschermd. Ik wist toen nog niet hoe hoog het was. Ik deed mijn ogen dicht, gelukkig zie ik niet zo goed, en waagde de sprong. De val was kort en het neerkomen deed vreselijk veel pijn. Ik kwam niet goed terecht op de grond. Ik bloedde. En het meisje schreeuwde.